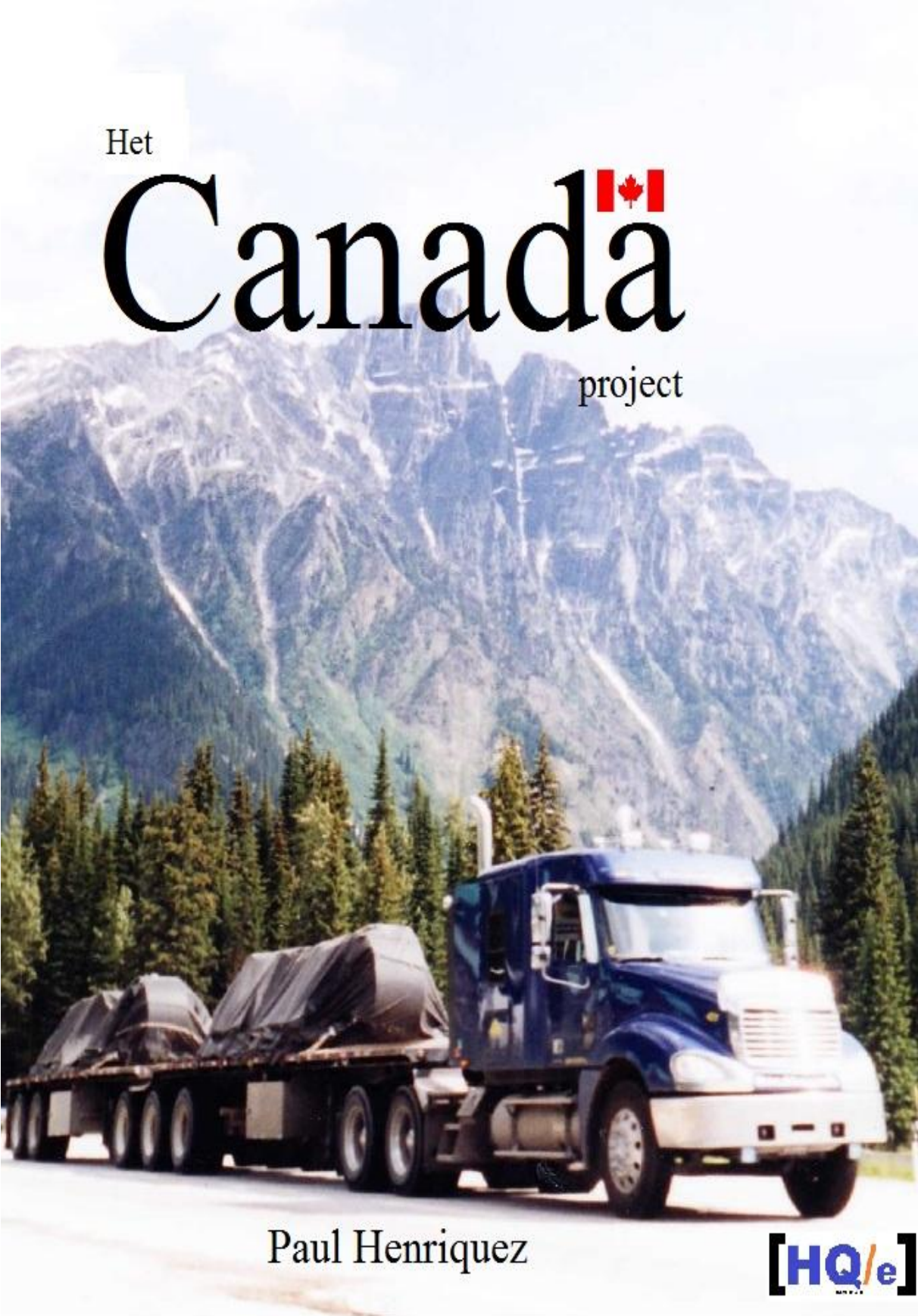

Paul Henriquez' "Het Canada Project"

Paul Henriquez' "Het Canada Project"

Het Canada Project

GESCHREVEN DOOR
Paul Henriquez

OPGEDRAGEN AAN
mijn ouders, Ilona en iedereen die met mij heeft meegedeeld in het vervullen van al mijn
dromen

Paul Henriquez' "Het Canada Project"

"Het Canada Project"

Een roman over het volgen van je hart

ISBN: 978-90-81-7568-1-5

Eerste uitgave, oktober 2013

Soort verhaal: drama/roman

© Juni 2005 – mei 2013 Paul Henriquez voor HQ/e

Redactie: Diederick van Elst

Omslagfoto & -ontwerp: HQ/e Concepts

Website: www.hq-e.nl

E-mail: info@hq-e.nl

Twitter: [@HQe Uitgevers](https://twitter.com/HQe_Uitgevers)

Facebook: www.facebook.com/hqe.uitgevers

Namen, personages, gebeurtenissen en omstandigheden in dit verhaal zijn fictie. Niets in dit verhaal komt overeen met de werkelijkheid. Als dat toch gebeurt, dan berust dat op toeval. Lokale wet- en regelgeving is aan verandering onderhevig. Genoemde instanties kunnen worden gewijzigd c.q. opgeheven. Dit verhaal mag niet als leidraad worden gebruikt voor die personen die plannen hebben om naar het buitenland te vertrekken, in het bijzonder naar Canada. Het verhaal bevat Engelse en/of Engelstalige begrippen en/of afkortingen.

Auteur noch uitgever kunnen aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade, letsel of verlies in welke vorm dan ook, direct of indirect, voortkomend uit de uitgave van dit verhaal.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, op wat voor manier dan ook, zonder de voorafgaand uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

[Lees hier de algemene voorwaarden van HQ/e](#)

Het Canada Project is als concept geregistreerd door en eigendom van HQ/e Concepts. HQ/e Concepts is een handelsnaam van HQ/e (aanvraag ingediend onder nummer 1247793)

Het concept en de verhaallijnen voor *Het Canada Project* is geregistreerd bij Benelux Merkenbureau voor Intellectuele Eigendommen te Den Haag onder nummers 027705 en 048606. HQ/e en het Accoladelogo zijn geregistreerde merken van HQ/e Concepts, geregistreerd onder nummer 1232617. Registratie Koninklijke Bibliotheek Den Haag oktober 2013.

Paul Henriquez' "Het Canada Project"

Sinds het bericht op de nieuwssite heb ik er al naar uit gekeken, maar nu gaat het dan toch echt gebeuren. Het was niet eenvoudig om binnen te komen, want ik moest door allerlei procedures heen en dan kon ik ook nog eens maar op gezette tijden komen. Ik moest geluk hebben dat niet iemand anders ook nog eens op hetzelfde tijdstip een bezoekje wilde brengen anders ging het sowieso voorbij. Maar ik was gebrand op dit bezoek. Ik wilde het per se afleggen. Maar tegelijkertijd wist ik dat de mogelijkheden beperkt zijn: zij moeten zin hebben en het moet ook nog maar eens in mijn reisschema passen. Tussen alle afspraken door vind ik toch nog tijd en ruimte en dus meld ik me met de nodige lood in de schoenen bij de gevangenispoort van het complex in Den Haag. Ik voel mijn hart met de seconde sneller kloppen. Dat snelle kloppen is nog niet voorbij als de bewaking alle formulieren heeft gecontroleerd en de poort opent. Sterker nog: elke stap die ik dichterbij kom, lijkt ik me slapper te voelen. Lijkt mijn hart sneller over te slaan en het angstzweet op mijn lichaam uit te barsten.

Ik moet in een grote ruimte plaatsnemen op een plastic stoel achter één van de vele tafels. In de zaal staan twee bewaarders. Hoewel ik niets heb misdaan, voel ik me alsnog een misdadiger. Het is hier koud. De sfeer is kil. De ruimte is vochtig. De aankleding is saai. Alles hier ademt het gevoel van afgesloten te zijn van de buitenwereld. Dit zijn geen fijne plekken om te verblijven. Voor mijn gevoel moet ik ook zo snel mogelijk weg hier. Toch blijf ik zitten. De reden daarvoor komt een paar minuten later binnen: Rob van Hemert. Gekleed in een saai gevangenskostuum met lichtblauwe blouse en broek. Handen geboeid. Een heel verschil met hoe ik hem de laatste keer zag. Toen was hij keurig gekleed in een maatkostuum met stropdas. Goed geschoren en nette schoenen. Haar had 'ie toen al niet meer. Maar het contrast met toen kan niet veel groter: nu ben ik gekleed in een maatkostuum, stropdas en keurig nette schoenen.

Twee bewaarders zetten hem hardhandig op een stoel tegenover me. Daarna gaan ze in een hoek staan wat het aantal bewaarders in deze zaal op vier brengt. De eerste minuten kijken we elkaar zwijgend aan, wachtend op wie nu het eerst iets gaat zeggen. Ik kan me nauwelijks voorstellen dat hier de opdrachtgever van de moord op mijn ex-vriendin zit. Zonder hem in mijn leven had Ilona nog gewoon geleefd.

"De laatste keer dat we elkaar spraken, was jij op weg naar Canada", zegt Rob uiteindelijk.

"Je wilde een nieuw leven beginnen. Dat is je aardig gelukt. Nu ben je hier om mij dat contrast te tonen. Nou, kom maar op: als je van plan was me de huid vol te schelden, dan heb je daar nu de gelegenheid voor..."

"Denk je dat ik daarmee Ilona terugkrijg?", vraag ik. "Denk jij dat, als ik jou nu de huid vol scheld, of je naar de keel vlieg en je ter plekke de nek omdraai, Ilona terugkrijg?"

"Nee, maar je zou het op z'n minst kunnen proberen", zegt Rob.

Ik schud mijn hoofd. "Rob, ik ben hier niet gekomen om de dood van Ilona te vergelden", zeg ik. "Ik ben hier gekomen om afscheid van haar te nemen."

"Afscheid te nemen?", vraagt Rob bijna lachend. "Jij komt mij opzoeken in de hel op aarde om afscheid te nemen van Ilona? Toen jij voor mij werkte, vroeg ik me al af wie van ons beiden nou gekker was. Maar vandaag geef jij zelf het antwoord."

Paul Henriquez' "Het Canada Project"

"Waarom heb je het gedaan?", vraag ik, terwijl ik Rob recht in de ogen aankijk. "Waarom moest Ilona dood?"

Wederom een glimlach, waarna Rob zegt: "Wat denk je nou? Denk jij nou echt dat ik hier ter plekke en uitgerekend aan jou ga vertellen of en hoe ik Ilona heb vermoord? Of ik haar heb vermoord, moeten de rechters uitmaken. Vooralsnog ben ik onschuldig."

"Zo onschuldig dat je wordt genoemd in een brief die in het huis van het slachtoffer is gevonden waardoor je hier nu zit."

Rob wordt zichtbaar boos. Hij buigt voorover en kijkt me recht in het gezicht aan. "Ik weet niet wat jou bezielt om mij te bezoeken", zegt hij met woedende stem. "Misschien vind je het leuk mij zo te zien zitten. Nou, dan heb ik nieuws voor je: ik ben hier zó weer uit!"

Ik ga achterover zitten en kijk de bijna witheet van woede geworden Rob aan. Ik schud mijn hoofd en haal even adem.

"Heren, nog tien minuten", zegt één van de bewaarders achter ons ondertussen.

"Weet je hoe de laatste seconden van haar leven eruit zagen?", vraag ik uiteindelijk. "Die hulpeloze blik die me aankeek toen tot het haar doordrong dat de laatste seconden van haar leven waren aangebroken. Toen ze er zich van bewust was dat ze over een paar seconden dood zou zijn. Toen ze zich besepte dat ze me nooit meer zou zien. Nooit meer met mij zou kunnen praten, vrijen, ... lief en leed delen..? De volgende ochtend zou ze niet meer bij me zijn. Ze zag het einde van haar leven in hoog tempo dichterbij komen. Dat einde woog dertig ton en knalde tegen haar op alsof ze er niet eens stond. Ze was op slag dood... Uitgespeeld. Kapot. Weg. Einde verhaal. Die blik... Ze probeerde me nog iets te vertellen. Iets belangrijks. Haar mond bewoog en er kwamen woorden uit. Maar ik kon niet opmaken wat ze me wilde vertellen."

Ik buig weer voorover. Handen op tafel en kijk Rob nu ook recht in het gezicht aan: "Vanaf het moment dat ze stierf, verschijnt ze af en toe in mijn dromen", zeg ik. "Dan speelt ze met mijn gedachten en probeert een gesprek op gang te brengen. Er komt een woordenbrij uit haar mond. Dezelfde woordenbrij die uit haar kwam toen de laatste seconden van haar leven waren aangebroken. Als ze aan me verschijnt, dan probeer ik die woordenbrij te ontcijferen, want verstaan doe ik haar niet. Weet je waar ze het over heeft? Over jou. Over jouw brief. Over jouw smerige zaken dat zij met haar leven moest bekopen." "Aan mij verschijnt niemand!", zegt Rob geïrriteerd.

"Aan mij wel! Aan mij verschijnt de vrouw waarvan ik hield. De eerste vrouw in mijn leven waar ik echt verliefd op was. De eerste vrouw die ik beminde, waarmee ik kon lachen en die een speciaal plaatsje in mijn hart had. En dat heb jij allemaal kapot gemaakt. Dat besef dringt niet tot je door! Het enige waar jij aan denkt is dat geld! Is het leven van Ilona tien miljoen waard..?"

"Peter...!"

Er valt een korte stilte. Rob wil me naar de keel vliegen, maar merkt dan dat zijn handboeien vastzitten aan de tafel waaraan we zitten. Hij kijkt ernaar en vervolgens naar mij.

"... jij weet niet wat zij allemaal afbrak", zegt hij uiteindelijk. "Dit verhaal is zó groot en gaat zó hoog de boom in. Hier gaat zó ongelooflijk veel geld in om... die paar euro waarmee de politie mij heeft gepakt is kinderspel. De mensen die hiermee bezig zijn, verrijken zich met

Paul Henriquez' "Het Canada Project"

het organiseren van overvallen op vrachtwagens, het bedreigen van chauffeurs, het in brand steken van hele wagenparken... Allemaal om verzekeringsgeld op te strijken. Ilona had haar hand in een wespennest gestoken en daar kwam ze te laat achter. Dit zijn geen lieverdjes. Dit is maffia. Voormalig Joegoslavische huursoldaten die zonder verder nadenken talloze mensen hebben afgeschoten. Die kijken niet op een planner meer of minder. Ik ben niet de opdrachtgever. Dat zit hoger..."

"Waarom heb je haar vermoord?", vraag ik. "Waarom heb je haar vermoord?!!"

De laatste vraag spreek ik met behoorlijk wat stemverheffing uit, terwijl ik op sta. Nog vóór ik Rob naar de keel kan vliegen, schieten alle vier bewaarders als hazen op ons af en pakken me vast. Met z'n vieren voeren ze me de zaal uit. De hulpeloze blik in zijn ogen is alles wat ik nog van Rob zie. Waarschijnlijk voor de laatste keer in mijn leven.

Tessa en ik treffen elkaar buiten de gevangenispoort. Tessa is bewust niet mee naar binnen gegaan. Door het piepen en kraken van de zware gevangenisdeur kijkt ze om en ziet een gebroken man naar buiten lopen. Ik ben verdrietig. Ik ben boos. Ik ben machteloos. Mijn voeten voelen als betonblokken zo zwaar. Ik zwijg. Mijn houding zegt Tessa blijkbaar genoeg. Zonder iets te zeggen grijpt ze me vast. We omhelzen elkaar en ik barst in tranen uit. Minutenlang blijven we zo staan. Tessa probeert me te troosten. Tevergeefs. Ik huil zo hard dat het de aandacht van voorbijgangers trekt. Zo hard, dat ook Tessa een traantje moet laten. Zo hard, dat het geluid van het voorbijrazende verkeer wordt overstemd. Ik voel pijn. Ik voel me lam geslagen. Ik wil ter plekke op straat neer vallen en nooit meer opstaan.

We gaan naar het strand. Na een drankje op de Boulevard besluiten we de Pier op te lopen. Het beeld van de Scheveningse Pier en de ondergaande zon op de achtergrond is indrukwekkend. Ik zwijg. Op het einde van de Pier blijft ze staan. Ze pakt de reling vast en staart over het water. Het uitzicht blijft schilderachtig mooi. Welke kant je ook op kijkt. "Wauw", zegt ze, "geen wonder dat dit landje zoveel beroemde schilders heeft gekend. Rembrandt, Van Gogh, Vermeer, ..."

Ik zwijg. Ik staar over de zee naar de horizon. Daar waar zeeschepen voor de kust voor anker liggen of aan hun reis beginnen. Precies zoals ik ooit aan mijn reis begon. "Hoe ziet jouw toekomst eruit?", vraagt ze, terwijl ze naar de onrustige golven kijkt. "Je weet nu alles: wie Ilona heeft vermoord en waarom. Het is tijd om het achter je te laten. Tijd om verder te gaan."

Ironisch genoeg maakt de onrustige zee haar rustiger. Ze geniet duidelijk van de omgeving waarin ze zich nu bevindt. Aan het strand van een grote stad en toch zo kalm en heerlijk rustig. Ik draai mijn hoofd naar haar toe. "Waar wil je naar toe?", vraag ik. "Ik ben vandaag niet ongesteld geworden", zegt Tessa. "Geen maandelijksse cyclus. Ik denk dat er weer één op komst is. *Made in Holland.*"

Dan draait ze zich om en kijkt me indringend aan. "Ik laat het dit keer niet gaan", zegt ze vastbesloten. "Ik ga er alles aan doen om het kindje te behouden. Al kost het m'n hele fortuin. Al kost het me mijn leven!"

"Ik heb de boodschap begrepen", mompel ik, voor me uit starend.

"Ik was nog niet klaar", roept ze boos. "Dit is alles wat ik wilde. Ik wilde een man die me zou begrijpen en die me zou steunen. Ik heb altijd al een kinderwens gehad. De laatste keer dat ik het een man vroeg, vond ik mezelf een paar seconden later 23 treden onderaan de trap

Paul Henriquez' "Het Canada Project"

terug. Nu vind ik een man die met zijn hoofd bij een andere vrouw is. En was dat maar alles: deze vrouw is dood. Maar deze man doet er alles aan om haar weer tot leven te wekken."

Ze spreekt met luide stem. Haar stem wordt echter enigszins gedempt door het geluid van de zee en de straffe wind die op is komen steken. De wind speelt met haar haren en regenjas. En ook met de mijne. Ik laat de reling los en kijk haar aan. "Dat is niet het punt", zeg ik. "Ik weet dat ik Ilona niet tot leven kan wekken. Maar sinds ik jou heb leren kennen gaat het mij allemaal gewoon te snel. Heb je er bijvoorbeeld al over nagedacht hoe je een leven met een zoon of dochter gaat inkleden? Alles wat je nu hebt, zul je moeten laten gaan. En datzelfde geldt voor mij. Als het een beetje goed gaat, ben ik straks een jaar op wereldtournee met die Canadese zangeres... die Michaud."

"Dacht ik het niet?", zegt ze. "Jij denkt alleen maar aan jezelf. Mannen! Vrouwtje neuken en..."

"... Het heeft niets te maken met 'vrouwtje neuken', Tessa. Ik... Ik ben er nog gewoon niet aan toe. Het enige waar jullie vrouwen aan kunnen denken is seks! Dat daar een kindje uit voortkomt waar je achttien jaar lang voor moet zorgen komt in jullie bolle koppen niet op. In elk geval niet in die van jou."

Ze pakt me vast en kijkt me indringend en recht in mijn gezicht aan. "Ik laat geen abortus plegen, Peter. Al is het legaal in dit land", zegt ze. "Zo gauw ik terug ben in de VS raadpleeg ik de beste doktoren en artsen om ervoor te zorgen dat mijn lichaam dit kindje niet weer afstoot. Dit is mijn wens. Ik heb dit altijd al gewild."

Ik zeg niets. Alles wat ik doe is zuchten. Ik staar voor me uit.

"Alles wat ik wil is iets van mijn leven maken", zegt ze. "Ik ben niet iemand die zijn hele leven tussen vier muren heeft gepland. Laat me op z'n minst een man hebben van wie ik zielsveel houd en een kindje. Vergeet dan dat huis, de hypotheek, het trouwen en die Opel Astra!"

Ik zwijg. Ik kijk naar beneden, naar de zee die onder ons door zijn weg naar het strand probeert te vinden. Tessa vervolgt haar verhaal. "Ik neem dit kind, Peter", zegt ze. "En ik neem dit kind van een man die van me houdt. Dat mag ik tenminste hopen."

"We zouden hier niet staan als dat niet zo was", zeg ik uiteindelijk.

"Zou je het dan erg vinden om dat een keer te laten zien?!"

Er komt een traan over haar wang en ze kijkt me aan. Ik streel haar over haar hoofd, maar blijf zwijgen. Daarna vallen we elkaar in de armen. Het huilen houdt nog even aan. Dan lopen we de Pier af. Net als veel 'gewone mensen' wachten we op de tram om terug naar de binnenstad te gaan. Geen luxueuze behandeling dus. Het verbaast menig stadsbewoner dat ze ons in de tram vinden. Ze hebben ons waarschijnlijk wel herkend van TV en uit de krant, maar ze kunnen niet geloven dat wij de tram nemen. Dus dan zullen ze het ook wel niet zijn, moet menigeen hebben gedacht.

Wen half uurtje later zijn we weer in het centrum van de regeringsstad. Niet lang daarna rijd ik de auto de stad uit. Samen met nog duizenden anderen, die in de stad werken, maar buiten de stad wonen. We hebben er weer een lange dag op zitten. We zijn moe. Vanaf het moment dat we de Pier verlieten heeft Tessa niets meer gezegd. Alleen maar nagedacht. In de auto kijk ik op een gegeven moment naast me en zie dat Tessa inmiddels in dromenland is. Ik hoef niet te raden waarover ze droomt. Ik glimlach haar toe. Als we vóór

Paul Henriquez' "Het Canada Project"

een stoplicht staan, grabbel ik vanuit de achterbank een klein kussen en geef die aan haar. Onbewust neemt ze de gift aan en slaapt rustig verder alsof er niets gebeurd is.

Een klein uurtje later draai ik de auto het parkeerterrein van het hotelletje in Hilversum op. Ik til Tessa uit de auto en draag haar mee naar binnen. Ze merkt niet dat ik haar op bed leg, uitkleed en het dekbed over haar heen leg. Daarna parkeer ik de auto en loop terug naar de kamer. Ze ligt nog steeds te maffen. Ik? Ik pak een boekje over "Vader worden" en begin er de eerste bladzijden in te lezen.

Paul Henriquez' "Het Canada Project"

Naslagwerk

Canadese ambassade in Nederland:

Canadian Embassy in The Hague
Sophialaan 7
2514 JP DEN HAAG
Nederland
Tel: ++31-(0)70-311-1600
Fax: ++31-(0)70-311-1620
E-mail: info@canada.nl
Web site: www.canada.nl

Nederlandse ambassade in Canada:

Netherlands Embassy in Canada
350 Albert Street
Suite 2020
Ottawa ON K1R 1A4
Canada
Tel.: ++1-613-2375030 t/m 5035
Fax.: ++1-613-2376471
Website: www.netherlandsembassy.ca

Canadian Immigration Office (Toronto)
Central 443
University Avenue
Toronto, ON M5G 2H6
Canada
Tel.: ++1 416 973 444
Fax.: ++1 416 9733584
Website: <http://www.cic.gc.ca>

Canadian Trucking Alliance
130 Slater Street, Suite 1025
Ottawa, ON K1P 6E2
Canada
Tel.: ++1 613 236 9426
Fax: 613-563-2701
E-mail: info@cantruck.com
Website: <http://www.cantruck.com>

Naslagwerk:

"In New Brunswick is werk zat"
Algemeen Dagblad, 23 mei 2003

"A newcomer's introduction to Canada"
Dit is een overheidsuitgave van het Canadese Ministerie voor Openbare Werken & Overheidsdiensten, Ottawa, Ontario, Canada
ISBN 0-662-31658-4

"Welcome to Canada - What you should know"
Dit is een overheidsuitgave van het Canadese Ministerie voor Openbare Werken & Overheidsdiensten, Ottawa, Ontario, Canada
ISBN 0-662-29654-1

"Transportation in Canada 2005 - Annual Report"
Geschreven door Tony Valeri, e.a.
Dit is een overheidsuitgave van het Canadese Ministerie voor Openbare Werken & Overheidsdiensten, Ottawa, Ontario, Canada
ISBN 0-662-36711-1

"Facts & Figures 2002 - Immigration overview"
Dit is een overheidsuitgave van het Canadese Ministerie voor Openbare Werken & Overheidsdiensten, Ottawa, Ontario, Canada

Paul Henriquez' "Het Canada Project"

ISBN 0-662-34189-9

"Life & Work in The USA & Canada"

Geschreven door Adam Lechmere, Susan Catto en Joshua White

Verschenen bij uitgeverij Vacation Work Publications, Oxford, Verenigd Koninkrijk

ISBN 1-85458-282-8

"Amerikanen zijn niet gek"

Geschreven door Charles Groenhuijsen

Verschenen bij uitgeverij Contact, Amsterdam, Nederland

ISBN 90-5018-660-2

"Standplaats: Canada" (DVD)

Copyright 2004 by Videoprofessionals, Almere, Nederland